Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

4 юли 2013 година*

„Данъчно законодателство — Корпоративен данък — Приспадане за рисков капитал — Фиктивни лихви — Намаляване на сумата, която може да приспадат дружествата с обекти в чужбина, доходите на които са освободени по силата на спогодби за избягване на двойното данъчно облагане“

По дело C-350/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Белгия) с акт от 24 юни 2011 г., постъпил в Съда на 4 юли 2011 г., в рамките на производство по дело

Argenta Spaarbank NV

срещу

Belgische Staat,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н M. Ilešič, г-н E. Levits (докладчик), г-н J.-J. Kasel и г-н M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 юли 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Argenta Spaarbank NV, от K. Morbée, K. Van Duyse, и F. Smet, advocaten,

— за белгийското правителство, от г-жа M. Jacobs и г-н J.-C. Halleux, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н W. Mölls и г-н W. Roels, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 септември 2012 г.,

* Език на производството: нидерландски.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 49 ДФЕС.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Argenta Spaarbank NV (наричано по-нататък „Argenta“) и Belgische Staat по повод на изчисляването на приспадането за рисков капитал за данъчната 2008 г.

Правна уредба

Белгийското право

3 Приспадането за рисков капитал е въведено в приложимия към данъка върху доходите режим със Закона за приспадането за рисков капитал от 22 юни 2005 г. (*Moniteur belge* от 30 юни 2005 г., стр. 30077). Приспадането се урежда от членове от 205 bis до 205 nonies и 236 от Кодекса за данъците върху доходите от 1992 г. (наричан по-нататък „КДД 1992“).

4 От мотивите към този закон се вижда, че целта му е по-специално да смекчи разликата между данъчния режим в случаите на финансиране на дружествата чрез привлечен капитал, при което лихвите подлежат изцяло на приспадане, и данъчния режим в случаите на финансиране със собствен капитал (рисков капитал), при което лихвите изцяло се облагат, и да увеличи коефициента на платежоспособност на дружествата — като въвеждането на приспадането за рисков капитал се вписва в общата цел да се повиши конкурентоспособността на белгийската икономика.

5 Приспадането за рисков капитал — наричано и „приспадане на фиктивните лихви“ — се състои в изваждане на определен процент от собствените капитали на съответното дружество от основата на корпоративния данък.

6 Съгласно член 205 quater, параграф 1 от КДД 1992 сумата, която се приспада за рисков капитал, е равна на рисковия капитал, определен съгласно член 205 ter от КДД 1992, умножен с процента, установен в следващите параграфи на посочения член 205 quater.

7 Член 205 ter, параграф 1, първа алинея от КДД 1992 предвижда, че рисковият капитал, който следва да бъде взет предвид, за да се определи приспадането за рисков капитал за даден данъчен период, съответства, ако в параграфи 2—7 от същия член 205 ter не е предвидено друго, на размера на собствените капитали на дружеството в края на предходния данъчен период, определени в съответствие със счетоводното законодателство и годишните сметки в баланса. Посочените параграфи 2—7 предвиждат случаите, в които по отношение на собствените капитали трябва да се извършат корекции, за да може след това въз основа на тях да се изчисли размерът на приспадането за рисков капитал.

8 По-конкретно, съгласно член 205 ter, параграф 2 от КДД 1992, рисковият капитал, определен в съответствие с член 205 ter, параграф 1 от КДД 1992, се намалява с нетната стойност на активите на постоянните обекти, доходи на които са освободени по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане.

9 Член 205 quinquies от КДД 1992 предвижда, че ако в данъчен период, за който може да се направи приспадане за рисков капитал, липсват печалби, неизвършеното за този данъчен период приспадане може да се пренася последователно върху печалбите през следващите седем години.

Спогодбата за избягване на двойното данъчно облагане между Кралство Белгия и Кралство Нидерландия

10 Член 7, параграфи 1—3 от Спогодбата от 5 юни 2001 г. между Кралство Белгия и Кралство Нидерландия за избягване на двойното данъчно облагане и предотвратяване на избягването на данъци върху доходите и имуществото (*Moniteur belge* от 20 декември 2002 г., стр. 57533, наричана по-нататък „белгийско-нидерландската спогодба“) предвижда:

„1. Печалбите на предприятие от едната договаряща държава подлежат на данъчно облагане само в тази държава, освен ако предприятието не упражнява дейността си в другата договаряща държава посредством намиращ се там постоянен обект. Ако предприятието развива дейност по посочения начин, печалбите му се облагат в другата държава, но само доколкото се водят на постоянния обект.

2. Без да се изключва прилагането на разпоредбите на параграф 3, когато предприятие от едната договаряща държава упражнява дейността си в другата договаряща държава посредством намиращ се там постоянен обект, във всяка договаряща държава на този постоянен обект се води печалбата, която би реализирал, ако беше отделно предприятие, извършващо същата или подобна дейност при същите или подобни условия, и договаряше независимо с предприятието, на което е постоянен обект.

3. При определяне на печалбите на постоянния обект е възможно да се приспаднат разходите, направени било в държавата, в която се намира обектът, било другаде, за постигане на целите на постоянния обект, включително разходите за управление и общите административни разходи“.

11 Член 23, параграф 1 от белгийско-нидерландската спогодба предвижда:

„По отношение на Белгия двойното данъчно облагане се избягва по следния начин:

a) Когато местно за Белгия лице получава доходи, различни от дивиденти, лихви или възнаграждения по член 12, параграф 5, или притежава имущества, облагани в Нидерландия съгласно настоящата спогодба, Белгия освобождава от облагане тези доходи или имущества, но може, за целите на изчисляване на размера на данъка върху останалата част от дохода или имуществото на това местно лице, да приложи същата ставка, както ако въпросните доходи или имущества не бяха освободени от облагане.

[…]“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

12 Argenta е дружество, което е местно лице за Белгия и подлежи на облагане с корпоративен данък в тази държава членка. То има постоянен обект в Нидерландия, доходите на който са освободени от облагане в Белгия съгласно белгийско-нидерландската спогодба.

13 За данъчната 2008 г. Argenta иска на основание членове от 205 bis до 205 nonies от КДД 1992 да направи приспадане за рисков капитал.

14 На 19 ноември 2008 г. е определен дължимият от Argenta корпоративен данък за посочената данъчна година. При изчисляване на този данък, като се основава на член 205 ter, параграф 2 от КДД 1992, белгийската данъчна администрация не взема предвид нетната стойност на активите на намиращия се в Нидерландия постоянен обект на Argenta, за да определи рисковия капитал, който служи като основа на приспадането за рисков капитал.

15 Жалбата срещу акта за определяне на данъка, подадена от Argenta по административен ред на 20 май 2009 г., е отхвърлена от посочената администрация на 7 септември 2009 г.

16 На 4 декември 2009 г. Argenta обжалва това решение пред запитващата юрисдикция, като счита, че член 205 ter, параграф 2 от КДД 1992 представлява пречка за свободата на установяване, предвидена в член 49 ДФЕС, доколкото инвестициите в постоянен обект, намиращ се в държава членка, с която Кралство Белгия е сключило спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, не дават право на приспадане за рисков капитал, докато подобни инвестиции в обект, намиращ се в Белгия, дават право на това приспадане.

17 При тези обстоятелства посочената юрисдикцията решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли [член 49 ДФЕС] национална данъчноправна уредба, забраняваща на дружество, което е неограничено данъчнозадължено лице в Белгия, при определяне на размера на облагаемата печалба да прави приспадане за рисков капитал в размер на положителната разлика между, от една страна, нетната счетоводна стойност на активите на притежаваните от него обекти в друга държава — членка на [Европейския] съюз, и от друга страна, общата стойност на пасивите, които се водят на тези обекти, при положение че това дружество има право да прави такова приспадане, ако тази положителна разлика може да бъде отнесена към намиращ се в Белгия постоянен обект?“.

По преюдициалния въпрос

18 Със своя въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, по силата на която при изчисляването на приспадане, признато на дружество, което е неограничено данъчнозадължено лице в държава членка, нетната стойност на активите на постоянен обект, намиращ се в друга държава членка, не се взема предвид, когато по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане печалбите на този постоянен обект не подлежат на облагане в първата държава членка, при положение че активите, предоставени на постоянен обект, намиращ се на територията на първата държава членка, се вземат предвид при изчисляване на приспадането.

19 Както следва от постоянната съдебна практика, свободата на установяване, която член 49 ДФЕС признава на гражданите на Съюза и която им предоставя възможността да започват и упражняват дейност като самостоятелно заети лица, както и да учредяват и управляват предприятия при същите условия като определените от законодателството на държавата членка на установяване за собствените ѝ граждани, включва, съгласно член 54 ДФЕС, за учредените в съответствие със законодателството на държава членка дружества със седалище, централно управление или основно място на дейност в рамките на Европейския съюз, правото да извършват дейността си в съответната държава членка посредством дъщерно дружество, клон или представителство (вж. Решение от 15 септември 2011 г. по дело Accor, C-310/09, Сборник, стр. I-8115, точка 39 и цитираната съдебна практика).

20 Макар съгласно текста им разпоредбите на Договора, отнасящи се до свободата на установяване, да имат за цел да осигурят национален режим в приемащата държава членка, те също така не допускат възможност за държавата по произход да препятства установяването на неин гражданин или на учредено по нейното законодателство дружество в друга държава членка (Решение по дело Accor, посочено по-горе, точка 40 и цитираната съдебна практика).

21 Тези съображения се прилагат и когато дружество, установено в една държава членка, извършва дейност в друга държава членка чрез постоянен обект (Решение от 15 май 2008 г. по дело Lidl Belgium, C-414/06, Сборник, стр. I-3601, точка 20).

22 В главното производство е безспорно, че разглежданата в него правна уредба третира по различен начин, за нуждите на изчисляването на приспадането за рисков капитал, постоянните обекти, намиращи се в държава членка, различна от Кралство Белгия, доходите на които не подлежат на облагане в Белгия, и активите на постоянните обекти, намиращи се в тази държава членка.

23 Всъщност активите, предоставени на постоянните обекти, намиращи се в държава членка, различна от Кралство Белгия, доходите на които не подлежат на облагане в Белгия, не се вземат предвид при изчисляването на рисковия капитал, който служи като основа на изчисляването на разглежданото в главното производство приспадане, докато активите, предоставени на намиращите се в Белгия постоянни обекти, се вземат предвид при изчисляването на рисковия капитал.

24 Както сочи генералният адвокат в точка 33 от заключението си, отчитането на активите на постоянния обект при изчисляването на размера на приспадането за рисков капитал на дружество, облагано с корпоративен данък в Белгия, представлява данъчно предимство, тъй като води до намаляване на действителната ставка на корпоративния данък, дължим от такова дружество в посочената държава членка.

25 Това данъчно предимство обаче не се предоставя, когато постоянният обект на дружеството, което е местно лице за Белгия, се намира в друга държава членка и доходите му са освободени от облагане по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, сключена между Кралство Белгия и другата държава членка.

26 В това отношение белгийското правителство изтъква, че въпреки това разликата в третирането, която произтича от разглежданата в главното производство национална правна уредба, не представлявала ограничение на свободата на установяване, тъй като, от една страна, не водела до неблагоприятни последици за дружеството с постоянен обект в държава членка, различна от Кралство Белгия, и от друга страна, дори да се установели такива последици, те щели да се дължат на едновременното упражняване от няколко държави членки на тяхната данъчна компетентност.

27 Така това правителство счита, че дори ако се вземели предвид активите на постоянния обект, намиращ се в държава членка, различна от Кралство Белгия, това нямало да доведе до намаляване на данъчната основа на главното дружество. Всъщност според посоченото правителство за постоянните обекти, чуждестранни лица, които не са освободени от облагане по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, приспадането за рисков капитал се изчислявало отделно, предвид предоставените на постоянния обект активи, и се прилагало най-напред към печалбите на този постоянен обект. По аналогия белгийското правителство заключава, че ако трябвало да се вземат предвид активите на постоянния обект, намиращ се в държава членка, различна от Белгия, доходите на който не са освободени по силата на спогодба, приспадането за рисков капитал следвало да се направи от печалбите, които се водят на този обект. Тези печалби обаче не се облагали в Белгия.

28 Argenta и Комисията оспорват това тълкуване на белгийското право и изтъкват, че по отношение на постоянните обекти, чуждестранни лица, доходите на които не са освободени от облагане с данък в Белгия, приспадането за рисков капитал се изчислявало въз основа на общите доходи и се прилагало по отношение на целия облагаем доход на съответното дружество.

29 В това отношение е важно да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика, когато Съдът отговаря на преюдициален въпрос, отправен от юрисдикция на държава членка на основание член 267 ДФЕС, тълкуването на вътрешното право на тази държава членка е извън неговата компетентност, тъй като това право трябва да се тълкува от националните юрисдикции (вж. по-специално Решение от 12 октомври 1993 г. по дело Vanacker и Lesage, C-37/92, Recueil, стр. I-4947, точка 7, Решение от 14 февруари 2008 г. по дело Gysen, C-449/06, Сборник, стр. I-553, точка 17 и Решение от 17 януари 2013 г. по дело Zakaria, C-23/12, точка 29).

30 Следва обаче да се отбележи, че в съдебното заседание белгийското правителство признава, че дори приспадането за рисков капитал да се изчисляваше отделно, предвид активите на постоянния обект, и да се прилагаше най-напред по отношение на печалбата на този обект, евентуалният остатък би бил приспаднат от печалбата на главното дружество. Така от доводите на това правителство не следва, че главното дружество, местно лице, няма да може да намали данъчната си основа, като направи приспадане за рисков капитал, изчислено предвид активите на постоянния обект, намиращ се в държава членка, различна от Кралство Белгия.

31 Освен това, както посочва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, белгийското правителство не оспорва становището на Argenta, че разполагащо със собствени капитали белгийско дружество има право да направи приспадане за рисков капитал, дори когато печалби реализира единствено намиращият се в чужбина негов постоянен обект, който сам по себе си няма собствени капитали — печалби, които за целите на изчисляването на въпросното приспадане в крайна сметка ще се водят на посоченото дружество съгласно белгийската правна уредба.

32 Следователно невъзможността дружество с постоянен обект, намиращ се в държава членка, различна от Кралство Белгия, да намали облагаемата си основа, като направи приспадане за рисков капитал, изчислено при отчитане на активите на посочения постоянен обект, е неблагоприятно за това дружество.

33 Противно на твърдяното от белгийското правителство, това неблагоприятно третиране произтича не от обстоятелството, че държавата членка, в която се намира постоянният обект, не предвижда приспадане за рисков капитал, а единствено от направения с белгийската правна уредба избор да не се вземат предвид активите на посочените постоянни обекти. Следователно не е възможно това неблагоприятно третиране да се дължи на едновременното упражняване на данъчната компетентност на няколко държави членки.

34 Такова неблагоприятно третиране може да разколебае белгийско дружество да упражнява дейността си посредством постоянен обект, намиращ се в държава членка, различна от Кралство Белгия, и следователно представлява ограничение, което по принцип е забранено от разпоредбите на договора относно свободата на установяване.

35 От практиката на Съда следва, че такова ограничение на свободата на установяване може да бъде допуснато само ако е обосновано с императивни съображения от обществен интерес. Освен това в подобна хипотеза е необходимо то да е в състояние да гарантира осъществяването на съответната цел и да не надхвърля необходимото за постигането ѝ (вж. Решение по дело Lidl Belgium, посочено по-горе, точка 27 и цитираната съдебна практика).

36 В това отношение белгийското правителство се позовава на съображения, свързани с необходимостта от осигуряване на съгласуваност на белгийската данъчна система, взета заедно с необходимостта от балансирано разпределение на правомощията за данъчно облагане между държавите членки.

37 Така, първо, режимът на приспадане за рисков капитал бил напълно симетричен и съществувала пряка лична и имуществена връзка между данъчното предимство, при чието изчисляване се вземат предвид определени активи, и облагането с данък на печалбата, получена от тези активи.

38 Тази връзка била съпоставима с връзката между подлежащите на приспадане лихви, дължими по договор за заем, сключен за придобиване на определени активи, и облагаемата печалба, получена от тези активи, като целта на закона, с който е въведено разглежданото в главното производство приспадане, била, както следвало от мотивите към този закон, да предвиди един и същи данъчен режим за собствените и за привлечените капитали. Макар приспаданата за рисков капитал сума да била фиксирана, тоест изчислена при отчитане на собствените капитали на дружеството, а не пропорционално на неговата облагаема печалба, изчисленият размер на приспадането трябвало да представлява лихвите, които дружеството би платило, ако му се беше наложило да вземе заем за придобиване на активите, които е придобило със собствени капитали.

39 Второ, белгийското правителство счита, че като отказва да вземе предвид активите на постоянен обект, намиращ се в държава членка, различна от Кралство Белгия, печалбата на който не подлежи на облагане в Белгия, посочената държава членка упражнявала данъчната си компетентност при спазване на принципа на териториалност и в съответствие с произтичащото от белгийско-нидерландската спогодба разпределение на правомощията във връзка с данъчното облагане.

40 Държавата членка, която по силата на спогодбата за избягване на двойното данъчно облагане има право да облага с данък печалбите на постоянния обект, била тази, която можела да реши да вземе предвид счетоводните и несчетоводните разходи във връзка с предоставените на постоянния обект активи и пасиви, и да даде възможност за извършване на отнасящите се до тези активи или пасиви приспадания. Това разпределение, въведено от белгийско-нидерландската спогодба, впрочем било съобразено с модела на данъчна спогодба относно доходите и имуществото, изработен от Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР).

41 Във връзка с първия довод, изтъкнат от белгийското правителство за обосноваване на ограничението на свободата на установяване, следва да се припомни, че Съдът вече е приел, че необходимостта от запазване на съгласуваността на данъчен режим може да обоснове ограничение на упражняването на свободите на движение, гарантирани от Договора (Решение от 28 януари 1992 г. по дело Bachmann, C-204/90, Recueil, стр. I-249, точка 28, Решение от 7 септември 2004 г. по дело Manninen, C-319/02, Recueil, стр. I-7477, точка 42, Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Keller Holding, C-471/04, Recueil, стр. I-2107, точка 40 и Решение от 27 ноември 2008 г. по дело Papillon, C-418/07, Сборник, стр. I-8947, точка 43).

42 За да може обаче да бъде уважен такъв довод, постоянната съдебна практика изисква да се установи, че е налице пряка връзка между съответното данъчно предимство и компенсирането на това предимство с определено данъчно задължение (Решение по дело Manninen, посочено по-горе, точка 42 и Решение по дело Keller Holding, посочено по-горе, точка 40), като прекият характер на връзката трябва да се преценява с оглед на целта, преследвана от разглежданата правна уредба (Решение по-дело Manninen, посочено по-горе, точка 43, Решение от 28 февруари 2008 г. по дело Deutsche Shell, C-293/06, Сборник, стр. I-1129, точка 39 и Решение по дело Papillon, посочено по-горе, точка 44).

43 Както беше напомнено в точка 24 от настоящото решение, разглежданото в главното производство предимство се състои във възможността за отчитане на активите, предоставени на постоянен обект, при изчисляване на приспадането за рисков капитал.

44 В разглеждания в главното производство случай обаче това предимство, което намалява действителната ставка на дължимия от главното дружество корпоративен данък, не се компенсира от нито едно определено данъчно задължение.

45 Вярно е, че посоченото предимство се предоставя само когато печалбите на постоянния обект подлежат на облагане с данък в Белгия.

46 Не съществува обаче пряка връзка по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 42 от настоящото решение, между изчисленото при отчитане на активите предимство и облагането на получения от последните доход.

47 Всъщност разглежданата в главното производство правна уредба изисква единствено евентуалните доходи на посочения постоянен обект да подлежат на облагане с данък в Белгия, но не поставя като условие за предоставяне на въпросното предимство нито доходите да са действително получени, нито да са действително обложени с данък. Следователно този режим допуска активите на постоянен обект, доходите на който подлежат на облагане с данък в Белгия, да бъдат взети предвид при изчисляване на приспадането, приложимо по отношение на дружеството, на което принадлежи постоянният обект, и в случая, когато постоянният обект не е реализирал доходи.

48 Освен това член 205 quinquies от КДД 1992 предвижда, че ако в данъчния период, за който може да се направи приспадане за рисков капитал, липсват печалби или същите са недостатъчни, неизвършеното за този данъчен период приспадане може да се пренася последователно върху печалбите през следващите седем години.

49 Следователно отказът за отчитане на активите на постоянните обекти, които се намиращи се в държава членка, различна от Кралство Белгия, доходите на които са освободени от облагане в Белгия по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, не може да се обоснове със съображения за необходимост от осигуряване на съгласуваност на националния данъчен режим.

50 Що се отнася до втория довод, изложен от белгийското правителство за обосноваване на ограничението на свободата на установяване, следва да се напомни, че запазването на разпределянето на правомощията за данъчно облагане между държавите членки е законосъобразна цел, призната от Съда (вж. в този смисъл Решение от 13 декември 2005 г. по дело Marks & Spencer, C-446/03, Recueil, стр. I-10837, точка 45, Решение от 7 септември 2006 г. по дело N, C-470/04, Recueil, стр. I-7409, точка 42, Решение от 18 юли 2007 г. по дело Oy AA, C-231/05, Сборник, стр. I-6373, точка 51 и Решение по дело Lidl Belgium, посочено по-горе, точка 31). Освен това от постоянната съдебна практика следва, че при липса на приети от Съюза мерки за уеднаквяване или хармонизация държавите членки запазват компетентността си да определят, чрез спогодби или едностранно, критериите за разпределяне на техните правомощия за облагане с данъци, по-специално с оглед избягване на двойното данъчно облагане (Решение от 19 ноември 2009 г. по дело Комисия/Италия, C-540/07, Сборник, стр. I-10983, точка 29 и Решение от 29 ноември 2011 г. по дело National Grid Indus, C-371/10, Сборник, стр. I-12273, точка 45).

51 Въпреки това обстоятелството, че държавата членка е уговорила със сключена с друга държава членка спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, че печалбите, която се водят на постоянен обект, намиращ се в другата държава членка, се облагат само в последната, и вследствие на това първата държава членка не може да упражни компетентността си за

облагане с данък на печалбите, които се водят на посочения постоянен обект, не може да обоснове системния отказ за предоставяне на предимство на установеното в първата държава членка дружество, на което принадлежи постоянният обект.

52 Такъв отказ е равносилен на обосноваване на различно третиране единствено с обстоятелството, че дружество, намиращо се в държава членка, е развило стопанска дейност с транснационален характер, която не може да доведе незабавно до данъчни приходи в полза на тази държава членка (вж. в този смисъл Решение по дело Marks & Spencer, посочено по-горе, точка 40 и Решение от 29 март 2007 г. по дело Rewe Zentralfinanz, C-347/04, Сборник, стр. I-2647, точка 43).

53 За сметка на това от съдебната практика следва, че необходимостта от запазване на балансираното разпределение на данъчните правомощия между държавите членки може да се приеме по-специално когато съответният режим цели да предотврати определени практики, които могат да застрашат правото на държава членка да упражнява данъчните си правомощия по отношение на извършваните на нейна територия дейности (вж. Решение по дело Oy AA, посочено по-горе, точка 54, Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Amurta, C-379/05, Сборник, стр. I-9569, точка 58, Решение от 18 юни 2009 г. по дело Aberdeen Property Fininvest Alpha, C-303/07, Сборник, стр. I-5145, точка 66, Решение от 20 октомври 2011 г. по дело Комисия/Германия, C-284/09, Сборник, стр. I-9879, точка 77 и Решение от 10 май 2012 г. по дело Santander Asset Management SGIIC и др., C-338/11—C-347/11, точка 47).

54 Така Съдът е приел, че с това се цели по-специално запазване на симетрия между правото на облагане с данък на печалбата и възможността за приспадане на загубите на постоянен обект, доколкото допускането на възможността за приспадане на загубите на постоянен обект, който е чуждестранно лице, от дохода на главното дружество би позволило на последното да избира свободно държавата членка, в която ще изтъкне подобни загуби (вж. в този смисъл Решение по дело Oy AA, посочено по-горе, точка 56 и Решение по дело Lidl Belgium, посочено по-горе, точка 34).

55 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 63 от заключението си, предоставянето на разглежданото в главното производство данъчно предимство не би застрашило нито правото на държавата членка, на чиято територия е установено дружеството, на което е постоянният обект, нито това на държавата членка, на чиято територия се намира постоянният обект, да облагат с данък дейностите, извършвани на тяхна територия, и не би довело до прехвърляне на нормално подлежащи на облагане в една от тези държави членки доходи в другата от тях.

56 Накрая, що се отнася до довода на белгийското правителство, изведен от необходимостта от еднаквото третиране, що се отнася до данъчното приспадане на лихвите по заеми, използвани за придобиване на активите, които се водят на постоянния обект, от една страна, и до собствените капитали, предоставени на постоянен обект, от друга страна, следва да се посочи, че това правителство признава, че приспадането за рисков капитал е фиксирано, тъй като се изчислява спрямо собствения капитал на съответното дружество, а не пропорционално на облагаемата печалба, получена от неговите активи.

57 При това положение посоченото правителство няма основание да поддържа, че белгийско-нидерландската спогодба — и в частност нейните разпоредби относно определянето на печалбата на постоянен обект и отчитането в тази връзка на разходите, направени за постигане на целите на постоянния обект — не допуска при изчисляване на приспадането за рисков капитал да се вземат предвид активите, предоставени на постоянен обект, доходите на който не подлежат на облагане в Белгия по силата на тази спогодба.

58 При тези обстоятелства ограничението, въведено с разглежданата в главното производство правна уредба, не може да се обоснове със съображения, свързани с необходимостта от осигуряване на балансирано разпределение на правомощията за данъчно облагане между държавите членки.

59 Предвид всичко изложено по-горе, на поставения въпрос следва да се отговори, че член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, по силата на която при изчисляването на приспадане, признато на дружество, което е неограничено данъчнозадължено лице в държава членка, нетната стойност на активите на постоянен обект, намиращ се в друга държава членка, не се взема предвид, когато по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане печалбата на този постоянен обект не подлежи на облагане в първата държава членка, а същевременно активите, предоставени на постоянен обект, намиращ се на територията на първата държава членка, се вземат предвид при изчисляване на приспадането.

По съдебните разноски

60 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 49 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, по силата на която при изчисляването на приспадане, признато на дружество, което е неограничено данъчнозадължено лице в държава членка, нетната стойност на активите на постоянен обект, намиращ се в друга държава членка, не се взема предвид, когато по силата на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане печалбата на този постоянен обект не подлежи на облагане в първата държава членка, а същевременно активите, предоставени на постоянен обект, намиращ се на територията на първата държава членка, се вземат предвид при изчисляване на приспадането.

Подписи